

3/42

53

PRZEGLAD

KPN

Numer

KRAKOWSKI

1.

PISMO KONFEDERACJI POLSKI NIEPODLEGŁEJ OBSZAR II KRAKÓW

=====
 CZYTELNIKU ! Oddajemy Ci dziś do rąk pierwszy numer nowego pisma Wydziału Inform. i Propagandy KPN Obszaru II. Aby umożliwić "Przeładowi" regularne docieranie także poza struktury Konfederacji prosimy Cię o pomoc w jego rozpowszechnianiu oraz o materiały poligraficzne /papier, farba, matryce/. Chcemy, abyś i ty miał wpływ na kształt naszego pisma - pisz do nas, przekazuj naszym kolporterom wszelkie informacje i teksty nadające się do opublikowania. "Przeład Krakowski" jest pismem bezpłatnym, w związku z czym prosimy o pomoc finansową - wpłaty, z zaznaczeniem hasła pod jakim ma ukazać się potwierdzenie, prosimy przekazywać kolporterom.
 Redakcja.

=====
 13 PAŹDZIERNIKA - 8.X.1982 wiernopoddańczy sejm PRU TRAGICZNA ROCZNICA uchwalił ustawę o związkach zawodowych, delegalizującą NSZZ "Solidarność". Fakt ten stał się przyczyną wielu spontanicznych protestów społeczeństwa. Najgłośniejszym z nich stał się strajk w Stoczni Gdańskiej, zakończony po trzech dniach militaryzacją zakładu. Strajkowi towarzyszyły demonstracje poparcia ze strony mieszkańców Trójmiasta, brutalnie rozpędzane przez ZOMO. Dochodziło do całonocnych walk. Jednak największe manifestacje i walki uliczne miały miejsce w Nowej Hucie. Rozpoczęły się one 13.X marszem hutników spod Kombinatu. Pierwszy atak ZOMO rozbił pochód na grupy, które kontynuując walkę opanowały wkrótce całe centrum Nowej Huty, przypuszczając szereg ataków na Komendę MO i Komitet Dzielnicowy PZPR na os. Zgody oraz niszcząc cokół pomnika Lenina i rozpalając olbrzymi ogień u jego stóp. Starcia rozprzerstrzeniły się na teren całej dzielnicy. W dniu tym od kuli funkcjonariusza SB ok.godz.17.00 zginął 20-letni elektryk HiL - BOGDAN WŁOSIK.14. i 15. ponownie doszło do burzliwych starć.

GŁOSUJMY NA
REAGANA !

Już tylko miesiąc dzieli nas od wyborów prezydenckich w USA. Większość Polaków z niecierpliwością, może nawet większą niż Amerykanie, oczekuje rozstrzygnięcia głosowania w Stanach Zjednoczonych. Dlaczego głosować na Reagana? Przywódcy krajów komunistycznych wiedzą, że /niestety dla nich/ zwycięstwo Reagana jest bardzo prawdopodobne, a nawet niemal pewne. Woleli by oni mieć do czynienia z prezydentem miękkim, naiwnym, oddającym pod władanie komunistyczne kraj po kraju. Popularność Reagana tłumaczy jego wdziękiem osobistym, umiejętnością zjednywania sobie sympatii. Zapominają jednak, że podczas swojej kadencji Prezydent rozwiązał lub zminimalizował szereg problemów nurtujących pierwsze mocarstwo świata /np. bezrobocie/. Z rządowych plakatów straszą nas groźne lufy reaganowskich rewolwerów wycelowanych w komunizm. I może rzeczywiście Amerykanie widzą w Reaganiu szlachetnego i odważnego, twardego szeryfa z Dzikiego Zachodu. Wiedzą, że mogą mu zaufać. Kieruje ich sprawami stanowczo, a może nawet i ryzykancko, ale ostateczny rezultat jego posunięć jest dla nich bardzo korzystny. Wreszcie naród amerykański zauważył, że od kilkudziesięciu lat powoli, ale systematycznie imperium sowieckie się rozwija, przez co oczywiście imperium amerykańskie traci na znaczeniu. Przybywa wciąż czerwonych plam na mapie świata, i jeszcze upłynęłoby kilkadziesiąt lat miękkich rządów prezydenckich, a Stany Zjednoczone stałyby się niemal jedynym niekomunistycznym krajem na świecie. Oczywiście jak można nawet pomyśleć: Francja czy Kanada komunistyczna, pro-sowiecka? Nieprawdopodobne. Ale któż w latach 20- i 30-tych naszego wieku wyobrażał sobie Polskę w przyszłości jako kraj komunistyczny? A jednak stało się inaczej. Natomiast, dlaczego większość Polaków pragnie objęcia prezydentury przez Ronalda Reagana? Przede wszystkim ten niekiedy już człowiek z niezwykłą energią hamuje falę sowieckiego komunizmu zalewającą świat. Za jego kadencji Związek sowiecki nie zdobył sobie wpływów w żadnym nowym państwie /z wyjątkiem płn. części Czadu/, a nawet jedno, choć małe, stracił /Grenada/. I może utrata tej wyspki i prezydentura R.Reagana stanie się punktem zwrotnym, początkiem końca sowieckiego mocarstwa. A to przecież przybliży nam moment odzyskania tak upragnionej niepodległości. Reagan potępia dyktat jałtański - hańbę dla rządów zachodnich mocarstw, czego oddane do

3/43-54

niewoli narody Wschodniej Europy nigdy im nie wybaczą. Także kusząca jest ostatnia obietnica Prezydenta - telewizja amerykańska dla Polaków /od 1986 r/. Ale na razie aż trudno uwierzyć, aby mogło to być możliwe. Reasumując: każdy zdrowo myślący Polak, nawet nie czujący sympatii do Prezydenta powinien zrozumieć, że jest to wróg naszych wrogów i choćby przez to korzystniejszy dla Polski, dla naszej Sprawy niż jego kandydat w listopadowych wyborach. Każdy też chyba rozumie, że Reaganowi nie może zależeć na rozpętaniu wojny atomowej, co naraziło jego najbogatszy kraj świata na zagładę. Ronald Reagan w Polsce ma absolutną większość, jest przez nas wybrany. Amerykanie zrobią to samo. Wierzyli w ich rozsądek.

=====
 STRONNICTWO NARODOWE.
 FORMACJE ZEROJNE '39 - '46.
 Adam Kleparski
 Stefan Kobzowski

Po klęsce wrześniowej SN rozpoczęło działalność konspiracyjną. Na początku października 1939 r Karol Stojanowski wysunął pod adresem kie-

rownictwa partii postulat utworzenia podziemnej organizacji zbrojnej. Jednakże postulat ten został odrzucony. Było to przyczyną secesji grupy Stojanowskiego. Po wystąpieniu z SN Stojanowski założył pierwszą organizację bojową obozu narodowego pod nazwą Narodowo - Ludowa Organizacja Walki /NLOW/. Grupa ta szybko zdobyła wpływy wśród nastawionych bojowo młodych działaczy SN. Wtedy kierownictwo stronnictwa zmieniło taktykę i podjęło próby stworzenia własnej organizacji wojskowej. W tym czasie w Stronnictwie dużą rolę zaczął odgrywać Mieczysław Trajdos. Podjął on energiczną akcję rzecz stworzenia zbrojnego ramienia SN, w wyniku której doszło do powstania Narodowej Organizacji Wojskowej /NOW/. W jej skład weszła także część NLOW Stojanowskiego. Z uwagi na nieprzerwaną działalność Rządu II Rzeczypospolitej, w skład którego wchodziłi przedstawiciele SN, Prezydium Zarządu Głównego Stronnictwa jak i cała partia znalazła się w składzie Politycznego Komitetu Porozumiewawczego, gdzie występowała pod kryptonimem "Kwadrat". Jesienią 1939 r również Obóz Narodowo-Radykalny /ONR/ przystąpił do reaktywowania swojej działalności. Dla mniej zorientowanych czytelników należy przypomnieć, że po rozwiązaniu przez władze w 1934 r ONR, grupa ta przeszła do działalności konspiracyjnej, w której trwała do likwi-

dacji w roku 1946. W grupie tej dominującą rolę, szczególnie w pracach ideowych i politycznych prowadziła ściśle zakonspirowana Organizacja Polska /OP/. Kierownictwo OP objęli w tym czasie działacze młodszej generacji: Tadeusz Skalski, Jerzy Ikkakowicz, Wł. Marcinkowski. Na przełomie października i listopada 1939 założyli oni zewnętrzną organizację wojskową - Związek Jaszczurczy. Organizacja ta podjęła działalność w końcu 1939 r pod dowództwem Wł. Marcinkowskiego - "Jaxa", "Szymkiewicz". Na początku 1940 r ONR utworzył Komisarjat Cywilny, którego zadaniem było spełnianie w konspiracji funkcji państwowo-administracyjnych. Przemianowany ON został później w Służbę Cywilną Narodu. Sytuacja, jaka powstała w podziemiu spowodowała, że czynniki rządowe z premierem i Naczelnym Wodzem, gen. Sikorskim postanowiły doprowadzić do utworzenia w kraju silnej organizacji wojskowej. Akcją scalania powierzył Sikorski utworzonemu przez siebie na początku 1940 r Związkowi Walki Zbrojnej /ZWZ/. W lipcu 1942 r w SN w kraju nastąpił rozłam, którego podłożem była decyzja kierownictwa Stronnictwa o włączeniu NOW w skład Armii Krajowej. W wyniku tej decyzji powstała opozycja; tworzyli ją: August Michałowski, Wł. Pacholczyk, Zb. Stypulkowski, oraz grupa oficerów NOW z płk. Ignacym Dziewiczem i kpt. S. Żochowskim. Dołączyli do nich stojący w tym czasie poza Stronnictwem: K. Stojanowski i J. Matłachowski. Powołali oni w lipcu 1942 r Tymczasową Komisję Rządzącą SN z A. Michałowskim na czele. Komisja ogłosiła się prawnitą władzą Stronnictwa i postanowiła kontynuować jego dotychczasową linię polityczną. Grupa Michałowskiego nawiązała kontakty z OP - ONR i Związkiem Jaszczurczym, tworząc we wrześniu 1942 r wspólną organizację bojową - Narodowe Siły Zbrojne. W scalaniu z AK nie wzięły udziału najsilniejsze, obok warszawskiego, okręgi NOW: lubelski, kielecki, radomski i rzeszowski. Secesjoniści z SN wraz z OP - ONR powołali do życia Tymczasową Narodową Radę Polityczną jako polityczno-administracyjną formację, która miała spełnić podobną rolę, co PKP w obozie rządowym. Organem wykonawczym TNRP był Komitet Służby Cywilnej Narodu. Powołano również Komendę Główną NSZ; w skład której wchodził: Komendant Główny - płk. Józef Oziewicz ps. "Wacław", z-ca Komendanta - kpt. S. Żochowski, Szef

Sztabu oraz czterech Szefów Oddziałów Komendy Głównej. Kraj podzielono na 4 Obszary, te na 17 Okręgów. Komendantowi Głównemu podlegały bezpośrednio oddziały Akcji Specjalnej. Posiadały one odrębne dowództwo na wszystkich szczeblach. W styczniu 1943 r. TKR - SN zwołała w W-wie ogólnokrajowy Zjazd Stronnictwa Narodowego Grup Rozłamowych. Zjazd uznał się za najwyższą władzę SN w czasie wojny. Na Zjeździe uznano, że reprezentowane w PKP władze Stronnictwa /"Kwadrat"/ mają charakter nielegalny i uznał decyzji Komitetu Głównego SN z października 1939 r.

Podobny rozłam w łonie obozu narodowego istniał na emigracji - w styczniu 1942 r. oponenti Sikorskiego z Bieleckim na czele zbliżyli się do ONR i utworzyli Komitet Zagraniczny Obozu Narodowego.

W drugiej połowie 1943 r. SN "Kwadrat" podjęło szeroką akcję mającą na celu konsolidację sił. W tym celu powołano do życia Porozumienie Organizacji Narodowych. Jesienią 1943 r. podjęto rozmowy z secesjonistami z Wojennego Zarządu Głównego SN.

Po aresztowaniu przez Gestapo w czerwcu 1943 r. Komendanta Głównego NSZ płk. Oziewicza, jego następcą został związany z ONR płk. Tadeusz Kurcjusz ps. "Żegota". Konsekwencją tego były przesunięcia personalne w NSZ, głównie w dowództwie - na niekorzyść secesjonistów z SN. ONR tym samym wzmocnił swoje pozycje w organizacji wojskowej. Mimo różnic ideologicznych między szeroko pojętym obozem narodowym a Delegaturą Rządu na Kraj i jej ramieniem zbrojnym - AK, w styczniu 1944 r. ponownie podjęto rozmowy pomiędzy przedstawicielami TNRP i KG NSZ a AK w sprawie scalenia NSZ z AK. Umowa scaleniowa została podpisana 7. marca 1944 r. Narodowe Siły Zbrojne zachowały autonomię w sprawach organizacyjnych i szkoleniowych. W ślad za połączeniem wojskowym z AK doszło do podpisania porozumienia o powrocie secesjonistów do SN. Tak więc oprócz oddziałów NOW, w AK znalazły się również NSZ, a także wcześniej wcielona Konfederacja Zbrojna. Konfederacja Zbrojna była organizacją wojskową Konfederacji Narodu, utworzonej przez ONR - Falanga. Czołowym politykiem, teoretykiem i przywódcą KN był Bolesław Piasecki - po wojnie działacz prokomunistycznego PAX-u. Taki stan rzeczy jednak nie trwał długo. Po nieporozumieniach z gen. Borem - Komorowskim w spra-

- 0 -

wie mianowania nowego dowódcy NSZ, grupa ONR-u nie uznała nowego Komendanta NSZ ppłk. Albina Raka ps. "Lesiński" i odstąpiła od porozumienia. Grupa ta samorzunie rozwiązała TNRP i utworzyła zamiast niej Radę Polityczną NSZ, złożoną tylko z członków ONR. Rada mianowała Komendantem NSZ ppłk. Stanisława Nakoniecznikoff - Klukowskiego ps. "Kmicic". Działy więc w tym czasie "dwie Komendy Główne NSZ": ogenerowska z ppłk "Kmicicem" nie uznająca scalenia z AK i druga, z ppłk. "Lesińskim" stojąca na granicy umowy z 7. marca 1944 r.

Kierownictwo SN po upadku powstania warszawskiego wyraziło swój negatywny stosunek do akcji częściowego ujawniania się Armii Krajowej i na znak protestu postanowiło wyprowadzić z niej wszystkie oddziały zbrojne związane ze Stronnictwem Narodowym. Na naradzie działaczy SN, która odbyła się w połowie listopada 1944 r w Grodzisku Mazowieckim, utworzono nową organizację wojskową Stronnictwa Narodowego - Narodowe Zjednoczenie Wojskowe /NZW/. Komendantem Głównym mianowano ppłk. Raka "Lesińskiego", a po jego rezygnacji funkcję tę objął ppłk. T. Danielewicz ps. "Kuba". Z ramienia Prezydium SN prace KG NZW nadzorował Włodzimierz Marszewski, Szef Wydziału Wojskowego Prezydium Zarządu Głównego SN. Funkcję Komendanta Głównego NZW pełnił kolejno: T. Danielewicz "Kuba" - do listopada 1945, Wł. Marszewski "Gorczyca" - do marca 1946 i Bronisław Banasik "Stefan" - do końca 1946 r.

c.d.n

Od redakcji: Tekst zamieszczony powyżej ma za zadanie naświetlić genezę i historię ugrupowań zbrojnych Stronnictwa Narodowego bez zagłębiania się w ocenę ideologii, którą się posługiwały. Jest on jednak pisany raczej z pozycji sympatii dla ruchu narodowego, co w niektórych miejscach może spotkać się z zarzutem braku obiektywizmu. Prosimy Czytelników o opinie o tym opracowaniu i ewentualne polemiki z autorami. Część drugą szkicu opublikujemy w następnym numerze "Przeglądu". Obejmowała ona będzie zbrojne formacje narodowe powstałe po wkroczeniu wojsk sowieckich na teren Polski.

=====

KONFEDERACJA POLSKI NIEPODLEGŁEJ

KPN jest niepodległościową partią polityczną, pierwszą od prawie czterdziestu lat jawnie działającą w

Grupa Ludowa i środowisko pisma "Droga". W trakcie działalności do grupy tej przystąpiły: Robotniczy Ruch Narodowy i Organizacja Młodzieżowa KPN "Strzelec".

Najwyższą władzą Konfederacji jest Zjazd /Kongres/. Dotychczas odbył się tylko jeden, w lecie 1980 roku. Wybrano tam Radę Polityczną, udzielono jej pełnomocnictw do kierowania partią między zjazdami i wytyczono kierunek działań. Wybrano tam także przewodniczącego KPN. Został nim założyciel partii, a zarazem główny ideolog obozu niepodległościowego - Leszek Moczulski.

Organizacja terenowa KPN dzieli się na siedem obszarów: Warszawa-Ródz, Kraków, Wrocław, Szczecin, Katowice, Gdańsk, Lublin. Działalnością w nich kierują Kierownictwa Akcji Bieżącej.

Działalność zagraniczną KPN prowadzi Biuro Informacyjne i Organizacyjne, działające w większości krajów Europy Zachodniej, Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Brazylii i Australii.

Program KPN zawarty jest w Deklaracji Ideowej i Platformie Wyborczej. KPN podobnie jak cała opozycja niepodległościowa kieruje się wskazówkami Leszka Moczulskiego zawartymi w "Rewolucji bez rewolucji". "Rewolucja..." po raz pierwszy ukazała się w czerwcu 1979 roku jako analiza sytuacji społeczno-politycznej, ocena różnych nurtów opozycji, diagnoza rozwoju sytuacji oraz program działań niepodległościowych. Do chwili obecnej, mimo upływu ponad pięciu lat pozostaje nadal aktualna jako podstawa myśli niepodległościowej.

Opracowano na podstawie artykułu
Anny Firlej /"Strzelec" nr 1-2/

=====
"Historia zmiecie tę władzę. Weźmiemy udział w tym procesie, jako świadoma część narodu. Chodzi o to, ażeby proces ten przebiegał w najmniej kosztownych dla Polski warunkach ..."

L. Moczulski w ostatnim słowie
przed Sądem Wojskowym 5.X.1982

=====
Wydaje Wydział Informacji i Propagandy KPN Obszar II
Numer zamknięto 15 października 1984 Nakład 2000 szt.
=====